

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **E. s. r. o.**, právně zastoupený advokátem JUDr. Petrem Raschelem, se sídlem Praha 3, Čajkovského 4, proti žalovanému **Hlavnímu městu Praha**, se sídlem Praha 1, Mariánské nám. 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 9 Ca 278/2004 - 81, ze dne 29. 4. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) se včas podanou kasační stížností domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze, jímž byla odmítnuta jeho žaloba na ochranu proti nečinnosti Hlavního města Prahy. Stěžovatel požádal žalovaného o odprodej části pozemku č. kat. 2501/1 v kat. území Z. Usnesením zastupitelstva žalovaného ze dne 29. 4. 2004 však byl předmětný pozemek jako související s pozemkem č. kat. 2500 schválen k prodeji jiným zájemcům.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žalobnímu návrhu stěžovatele nelze vyhovět. Domáhá se totiž kladného rozhodnutí žalovaného, jímž by tento prodal předmětný pozemek stěžovateli, a to odkazem na „řízení“, které nemá oporu v zákoně. Vlastníkem pozemku je Hlavní město Praha jako obec. Tato disponuje se svým majetkem zcela samostatně a o své vůli v soukromoprávních vztazích, v nichž má rovné postavení jako jiné subjekty, které mohou být potencionálními prodejci či nabyvateli vlastnického práva k pozemku. V tomto svém postavení se obec řídí ustanoveními občanského zákoníku a je-li

touto obcí Hlavní město Praha, pak je při dispozici se svým majetkem nadto vázána zákonem č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze. Podle ust. § 34 odst. 1 tohoto zákona nakládá Hlavní město Praha s vlastním majetkem a hospodaří s ním za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním předpisem podle vlastního rozpočtu.

Není proto možné, aby soud nařídil prodej pozemku z majetku obce určitému zájemci, byť by mu pro odkup svědčil jakýkoli důvod. Stěžovatel nemá právní nárok na odkoupení pozemku z vlastnictví obce, neboť v těchto vztazích záleží jediné na vůli obce, resp. na vyjádření jí volených orgánů, zda na návrh kupní smlouvy přistoupí. O žádosti stěžovatele se nevede správní řízení podle zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), neboť nejde o rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech občanů a organizací v oblasti státní správy, tj. ve vztazích veřejnoprávních. Předmětný pozemek není státním majetkem a žalovaný při dispozici s tímto majetkem nevystupuje jako orgán státní moci, nýbrž jako občanskoprávní subjekt – obec, která rozhoduje o svém majetku v rámci výkonu své samostatné působnosti. Činí tak svým voleným orgánem, jímž je zastupitelstvo Hlavního města Prahy.

Městský soud v Praze proto uzavřel, že stěžovatel se svou žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhá ochrany neexistujícího veřejného subjektivního práva proti žalovanému, který není v daném případě správním orgánem, jenž by byl povinen podle procesního předpisu platného pro řízení u správního orgánu vydat rozhodnutí nebo osvědčení [§ 79 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“)]. K projednání žaloby tak chybí základní podmínky řízení, tj. aktivní legitimace stěžovatele (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), pasivní legitimace žalovaného (§ 79 odst. 2 s. ř. s.) a předmět ochrany ve správním soudnictví (§ 2 s. ř. s. – existence veřejného subjektivního práva).

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobu podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl. Současně zamítl i návrh stěžovatele na vydání předběžného opatření podle ust. § 38 s. ř. s.

Kasační stížností napadl stěžovatel usnesení Městského soudu v Praze, neboť má za to, že předmětné rozhodnutí orgánu místní samosprávy je rozhodnutím vydaným ve správním řízení. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud usnesení Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal usnesení Městského soudu v Praze v rozsahu uplatněných stížných bodů, avšak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá usnesení Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tj. pro nezákonnost rozhodnutí soudu o odmítnutí návrhu. Je přesvědčen, že rozhodnutí orgánu místní samosprávy o prodeji pozemku do vlastnictví jiného subjektu je rozhodnutím vydaným ve správním řízení. Toto své přesvědčení ovšem nijak blíže neodůvodňuje ani nerozvádí.

Jak vyplývá z výše uvedeného, s touto otázkou se již zcela dostatečně a vyčerpávajícím způsobem vypořádal Městský soud v Praze v napadeném usnesení. S jeho rozhodnutím se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a v podrobnostech odkazuje na jeho odůvodnění. Usnesení Městského soudu v Praze, jímž tento žalobu stěžovatele odmítl pro nedostatek podmínek řízení, je tedy zcela správné a netrpí tudíž vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

